

Celebrant

Quan vaig arribar a Europa fa uns dies obro un diari i llegeixo: “L’economia de la Xina es desploma amb un creixement esperat de només el 7,7%”. En arribar a Espanya sento a la ràdio del cotxe, anant de l’aeroport al meu despatx: “L’economia espanyola es dispara i creixerà el triple de l’esperat, un 0,6% en lloc del 0,2%”. L’últim acte que havia tingut a la Xina va ser la celebració de l’Any Nou xinès a la meua escola, amb una eufòria i un entusiasme inimaginables. Aquest és per a ells l’any del cavall i això implica que serà un any de rapidesa i de canvi cap a millor; tot ho veuen amb optimisme. Que siguin capaços de créixer un 7,7% amb 1.400 milions de persones, traslladant activitat econòmica de les zones riques a les zones pobres, transformant una economia basada en l’exportació en una economia basada en el consum (i, per tant, en una millora de la qualitat de vida) té un mèrit enorme. Però hi ha una certa obsessió de la premsa, resultat d’una obsessió dels experts per carregar-se les economies emergents. Esclar que Cristina Fernández de Kirchner hi col·labora. D’altra banda, que una economia creixi un 0,2% o un 0,6% a mi em sembla que no es pot ni mesurar, i que indica una aturada tan marcada que darrere hi ha d’haver molt poca millora. Però jo veig millora i molta gent m’explica que estan millorant. Així que al final Espanya creixerà una mica més del 0,6%.

D’altra banda, alguns experts porten a Davos la història que uns quants rics tenen molts més diners que milers de milions de pobres. Però com han fet els seus diners els rics? Doncs muntant empreses ben dissenyades que han creat milions de llocs de treball. Sense aquests rics hi hauria molts més pobres i això és tan elemental que no val la pena explicar-ho. Jo conec rics que no paren de treballar, d’imaginar coses

noves que es podrien fer i que s’arrisquen a posar-les en marxa amb els seus diners. Després els omplen a impostos i, si ho comptem bé, probablement es queden un 80% del que ingressen (IVA, indirectes, IBI, IRPF, etcètera). Aquests rics creen llocs de treball i després financen milers de funcionaris, prestacions d’atur i serveis socials. I algú els posa en dubte a Davos.

Sense aquests rics hi hauria molts més pobres, i això és tan elemental que no val la pena explicar-ho

Per cert, no puc evitar recordar que Catalina va néixer a Davos el 3 de febrer del 1986. Demà farà 28 anys. Ho he explicat diverses vegades. Jo havia fet una conferència aquell dia però Jordi Pujol hi va fer un discurs impressionant, a Davos, parlant en francès, anglès, alemany i italià. No va necessitar traducció simultània. Deia cada idea de forma lleugerament diferent en cada idioma. El que només parlava un idioma el va captar perfecte. Els que els entenien tots no van tenir la sensació que repetís. A la sortida anaven dos americans al seient de darrere meu a l’autobús amb què ens portaven a l’hotel. Un li diu a l’altre referint-se a Jordi Pujol: “Quin paio més internacional, parla un munt d’idiomes; i d’on és?” L’altre respon: “És de Catalina”. El primer pregunta: “I on és Catalina?”. I l’altre li respon: “No ho sé, crec que és una illa”. Jo vaig pensar: “Ja ho tinc”. Havia nascut l’illa Catalina a Davos. Amb 28 anys qual-sevol Catalina s’hauria d’independitzar econòmicament dels pares, però sense deixar la família, naturalment. I triar un bon nòvio que no la vulgui separar de la família.